

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 319/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mariána Škoricu, bytom N., zastúpeného JUDr. S. S., N., ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽ 157/02 z 11. júna 2003 a sp. zn. SŽ-o-NS 101/03 z 21. apríla 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mariána Škoricu **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2004 doručená sťažnosť Ing. Mariána Škoricu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 SŽ 157/02 z 11. júna 2003 a sp. zn. SŽ-o-NS 101/03 z 21. apríla 2004.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. SŽ-o-NS 101/03 z 21. apríla 2004 potvrdil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ 157/02 z 11. júna 2003 vo veci sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“).

Sťažovateľ uvádza, že rozhodnutiami najvyššieho súdu boli porušené jeho základné práva a slobody podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd mu neposkytol spravodlivú ochranu jeho práv v spore s úradom o právo prednosti, keď *«potvrdil rozhodnutie svojho 1. stupňového orgánu vo veci prihlášky priemyselného vzoru „kontrolná nálepka“ zo dňa 30. 07. 2001, vedenej pod č. PVz 317/97»*, vychádzajúc z toho, že prihlášku priemyselného vzoru zaslal úradu poštou 5. decembra 1997, ktorému bola doručená 15. decembra 1997. Medzitým Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky vydalo vyhlášku obsahujúcu predmet zhodný s predmetom prihlášky priemyselného vzoru podanej sťažovateľom.

Sťažovateľ považuje závery najvyššieho súdu za nesprávne, a to s poukazom na ustanovenie § 63 ods. 1 zákona č. 527/1990 Zb. o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 527/1990 Zb.“), podľa ktorého pre konanie pred úradom platia všeobecné predpisy o správnom konaní, a na ustanovenie § 27 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“), podľa ktorého je lehota zachovaná, ak sa *„posledný deň lehoty podanie podá na správnom orgáne uvedenom v § 19 ods. 4 alebo ak sa podanie odovzdá na poštovú prepravu“*.

Podľa názoru sťažovateľa mu vzniklo právo prednosti podaním prihlášky priemyselného vzoru podľa § 48 ods. 1 zákona č. 527/1990 Zb., a nie až začatím konania podľa § 42 zákona č. 527/1990 Zb., ako to *„účelovým výkladom s týmto ustanovením spája súd“*.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), preto ústavný súd výzvou z 9. septembra 2004 vyzval sťažovateľa, aby odstránil nedostatky jeho podania a aby doplnenú sťažnosť zosúladiť s jej odôvodnením a s petitom návrhu, a zároveň mu pripomenul, že ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde petitom viazaný.

Na základe tejto výzvy bolo ústavnému súdu 20. septembra 2004 doručené doplnenie podania, ktorým sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd vyslovil, že:

„Právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 7 Sž 157/02 zo dňa 11. 06 2003 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. Sž-o-NS 101/03 zo dňa 21. 04. 2004 bolo porušené základné právo žalobcu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR – domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 7 Sž 157/02 zo dňa 11. 06. 2003 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. Sž-o-NS 101/03 zo dňa 21. 04. 2004 sa zrušujú.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o najvyšší súd) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. Sž-o-NS 101/03 vyplýva, že tento ako odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok, ako aj konania, ktoré mu predchádzali, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné. Z odvolacieho rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že nie je sporný skutkový stav veci a že prihláška sťažovateľa bola odoslaná poštou 5. decembra 1997 a žalovanému bola doručená 15. decembra 1997. Z rozsudku najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že *„v časovom úseku medzi 5. decembrom 1997 a 15. decembrom 1997 v predmetnej veci nastali skutočnosti, ktoré mali zásadný vplyv na posúdenie novosti prihlasovaného riešenia a na posúdenie práva prednosti (§ 36 ods. 1, § 48 a § 49 zákona č. 527/1990 Zb.). Keďže dňa 9. decembra 1997 bolo riešenie zhodné s prihláškou priemyselného vzoru podaného žalobcom uverejnená v Zbierke zákonov vo vyhláske Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácii Slovenskej republiky č. 327/1997 Z. z., tým sa stal predmet prihlášky priemyselného vzoru žalobcu verejne známym skôr, ako mohla byť prihláška zaevidovaná žalovaným“*. Najvyšší súd v rozsudku taktiež uviedol, že *„Súd*

prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom vyporiadal s tvrdeniami žalobcu ako aj s tým, prečo nemá ustanovenie § 27 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. v správnom konaní (...) rozhodujúcu právnu relevanciu v danej veci“.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je ústavný súd oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky (mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 48/00). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02). Inými slovami, právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je ovládaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Pretože v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov, bolo v právomoci ústavného súdu len posúdenie, či účinky výkonu právomoci všeobecných súdov vo veci sťažovateľa, t. j. prejednanie a rozhodnutie o jeho uplatnenom nároku na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, sú zlučiteľné s citovaným článkom ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavou zaručené právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom, resp. stotožnenie sa súdu s právnym názorom účastníka konania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa. Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozsudku sp. zn. SŽ-o-NS 101/03 o existencii a relevantnosti dôvodov, na základe ktorých potvrdil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ 157/02, alebo by sa tieto inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, takéto nedostatky nevykazuje. Ústavný súd teda nezistil taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom rozsudku a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal postup najvyššieho súdu, *«ktorý v odôvodnení rozhodnutia odstraňoval nedostatok právnej úpravy platnej v čase posudzovania mojej veci účelovým „logickým a gramatickým“ výkladom zákona č. 527/1990 Zb. v súlade so znením § 32 ods. 1 zákona č. 444/2002 Z. z.»*, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože napriek výzve ústavného súdu a poučeniu o možnosti odmietnutia sťažnosti pre nesplnenie zákonom

predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto časti svoje podanie nedoplnil a nedostatky podania neodstránil (§ 20 ods. 1 a § 50 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2004